

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af lovforslag nr. L 45:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. (Ændring af reglerne om varsling m.v. i forbindelse med større virksomhedslukninger).

Af arbejdsministeren (Kirkegaard).
(Fremsat 8/10 92).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Bakholt (S):

Den 28. januar 1992 havde vi i Folketinget en forespørgsel, der var rettet til arbejdsministeren, industriministeren og indenrigsministeren. Forespørgslen drejede sig om de mange virksomhedslukninger, der har fundet sted og fortsat finder sted, og de mange afskedigelser, der også følger deraf.

Debatten drejede sig om, hvad der kunne gøres for at afhjælpe den uheldige udvikling, og ved den lejlighed vedtog et flertal i Folketinget bestående af S, SF og Det Radikale Venstre en dagsorden.

Det forslag, som arbejdsministeren nu har fremsat, er altså et barn af forespørgslen og dagsordenen, men efter at have set forslaget vil jeg ikke påstå, at det er noget kønt barn.

Jeg ved ikke, om det skyldes, at regeringen ikke stemte for dagsordenen, men nu kender vi i hvert fald resultatet i form af regeringens udspil. Jeg vil sige med det samme, at jeg ikke håber, at det forslag, som arbejdsministeren har fremsat, bliver det endelige resultat.

Vi kan dagligt læse i vores aviser om massevis af afskedigelser, og den udvikling kan selvfølgelig ikke ændres alene ved at vedtage nogle ændrede varselsregler, men der er brug for en række initiativer og for, at vi gennemfører nogle varslingsregler, som er så gode som muligt, så de, der rammes af fyringerne, får en reel chance for f.eks. at finde nyt arbejde eller søge uddannelse.

Det er også meget vigtigt, at arbejdsmarkedsmyndighederne får tid til at iværksætte uddannelsesforanstaltninger og arbejdsmarkedspolitiske foranstaltninger, og det kræver tid og ressourcer, for at det skal lykkes på en fornuftig måde. Der sker desværre mange gange det, at de, der skal gribe ind, kommer for sent i gang, så de ikke har reel mulighed for at gøre noget forebyggende uddannelsesmæssigt og arbejdsmarkedspolitisk effektivt, når der f.eks. sker massefyringer. Der kræves altså en effektiv indsats af ressourcer.

Arbejdsministeren har altså valgt at fortolke dagsordenen fra den 28. januar 1992 så snævert som overhovedet muligt. Forslaget taler kun om virksomhedslukninger, men hvad giver dette forslag f.eks. ikke noget svar på? Hvis en større koncern, der har en afdeling i Ringkøbing, lukker denne afdeling, er det så en virksomhedslukning? Vil de regler, som arbejdsministeren har foreslået, gælde for afdelingen i Ringkøbing? Det gives der ikke noget svar på.

Varslingsreglerne har størst betydning, når en virksomhed indskrænker eller en afdeling lukker. Det, arbejdsministeren gør, er, at han indfører et nyt begreb i varslingsreglerne, og jeg kunne egentlig godt tænke mig at spørge, hvordan de regler, som ministeren har udformet, forholder sig til EF-direktivet om mindstekravet ved større afskedigelser. Er forslaget i overensstemmelse med det?

Danmark er ikke det land, der har de allerskrappeste regler på dette område, tværtimod er der brug for en opstramning. Der er brug for, at vi får nogle andre regler for større afskedigelser, der kan give bedre mulighed for at gøre en effektiv indsats for de mennesker, der rammes, og det synes jeg ikke forslaget lever op til.

Socialdemokratiet er ikke tilfreds med det forslag, som arbejdsministeren har fremsat. Vi vil arbejde for, at det bliver anderledes og bed-

[Bakholt]

re, og jeg håber, at der er et flertal i Folketinget, der vil være med hertil. Det her kan vi ikke være bekendt, og den forespørgselsdebat, vi havde i januar måned 1992, havde fortjent en bedre opfølgning end det, arbejdsministerens forslag er udtryk for.

Vi er altså meget kritiske over for arbejdsministerens forslag, og – for at sige det lige ud – vi vil arbejde for, at dette forslag bliver anderledes og bedre.

Pia Christmas-Møller (KF):

Dette forslag er en direkte konsekvens af et dagsordensforslag, som blev vedtaget af et flertal den 28. januar i år, præcis som det er blevet sagt af hr. Bakholt. Alligevel forstår jeg, at Socialdemokratiet og hr. Bakholt ikke vil vedkende sig fadderskabet. Lad os kigge lidt på sagerne.

Dagsordenen, som blev vedtaget, har fået nr. D 29, og den lød:

»Som led i forberedelserne af en mere aktiv erhvervsudvikling og bedre uddannelses- og arbejdsmarkedspolitisk indsats i lokalsamfundet opfordrer Folketinget regeringen til inden den 15. oktober 1992 at fremsætte lovforslag, der i tilfælde af afskedigelser ved større virksomhedslukninger sikrer:

- at virksomhederne, senest 21 dage før afskedigelserne varsles, skal påbegynde reelle forhandlinger med medarbejderne,
- at afskedigelserne tidligst skal have virkning 8 uger efter, at der er givet meddelelse herom til arbejdsmarkedsnævnene, og
- at virksomheder, der ikke overholder ovennævnte regler, yder de berørte medarbejdere en godtgørelse svarende til lønnen i en periode på 8 uger fra opsigelsestidspunktet.«

Det var den fulde ordlyd af dagsordenen, som blev vedtaget den 28. januar 1992. Den opfordring er med lovforslag nr. L 45 fulgt til punkt og prikke. Lovforslaget indeholder altså hverken mere eller mindre end det, Socialdemokratiet og et flertal i Folketinget bad om, og derfor var det altså med nogen undren, at jeg hørte Socialdemokratiets indlæg i dag.

På netop den baggrund kan det vel ikke overraske, at Det Konservative Folkepartis holdning til lovforslaget er meget lig de synspunkter, vi gjorde gældende, da vi behandlede dagsordensforslaget i januar.

Vi er nu som dengang meget enige i intentionerne, vi er enige i, at det er gavnligt med god tid til at planlægge, hvad der videre skal ske med alle de involverede parter i forbindelse med en så alvorlig beslutning, som beslutningen om virksomhedslukning er. For Det Konservative Folkeparti er spørgsmålet om, hvor stramme og vidtgående varslingsregler vi skal have i Danmark, helt afhængigt af en afvejning af to modgående hensyn; hensynet til de beskæftigede arbejdstagere skal efter vores mening afbalanceres i forhold til hensynet til de ledige arbejdstagere.

Bliver reglerne for stramme, så det bliver for besværligt og tungt for virksomhederne at indrette sig efter ændrede produktions- og afsætningsvilkår i et rimeligt tempo, vil det koste arbejdspladser. Hvordan nu det? Fordi der ingen tvivl er om, at hvis virksomhederne finder varslingsbestemmelserne for snærende, vil deres tilbøjelighed til at udvide medarbejderstaben i forbindelse med en produktionsudvidelse, som ikke med sikkerhed er af permanent varighed, være meget ringe.

Vi er i Det Konservative Folkeparti ikke helt sikre på, at der med forslaget er nået den rette balance mellem de to hensyn, og vi synes måske nok, at det var rigtigst og mest sagligt, om vi tog højde for, at der på europæisk plan arbejdes på at få ensartede regler. Netop i disse europæiske drøftelser deltager sagens egentlige eksperter, nemlig arbejdsmarkedets parter, så det var måske rimeligt nok, om vi afventede deres arbejde og forslag.

Men lad os nu få et konstruktivt udvalgsarbejde og se, hvad vi kan finde frem til.

Helge Sander (V):

Vi står i dag med resultatet af et dagsordensforslag fremsat af hr. Nyrup Rasmussen, fru Lilli Gyldenkilde og fru Lone Dybkjær, og dette lovforslag om varsling af større afskedigelser ved virksomhedslukninger er for Venstre et meget sørgeligt resultat.

I den nuværende meget alvorlige beskæftigelsessituation med en uacceptabelt høj ledighed, med svækkede internationale konjunkturer og en svækket dansk konkurrenceevne, finder vi, at det er direkte uheldigt med et indgreb, som vi føler direkte vil være med til at øge ledigheden; det er vist ikke lige just det, vi har brug for.

[Helge Sander]

Men hvad bliver så effekten af det lovforslag, som arbejdsministeren er blevet tvunget til at fremsætte i dag? Den bliver i hvert fald, at de virksomheder, som er i krise, og som må forudse, at det er nødvendigt at skride til lukning, hele 3 måneder – i hvert fald 77 dage – før en eventuel lukning skal meddele dette til virksomhedens medarbejdere. Det er altså en meget stærk fremrykning af det tidspunkt, hvor en meget stor kreds får kendskab til, at der er problemer i en virksomhed. Efter vores overbevisning er det helt sikkert, at en sådan tvang vil medvirke til, at det vil blive næsten umuligt at redde virksomheden gennem rekonstruktion eller salg til anden side.

I aviserne har jeg i de seneste dage kunnet læse hr. Bakholt's partikollega fru Jytte Andersen give udtryk for, at man vil udvide forslaget, hvilket hr. Bakholt også understregede i sit indlæg, og det vil gøre det endnu mere skadefyldt og uoverskueligt.

Dansk erhvervsliv er karakteriseret af mange små og mellemstore virksomheder, der i et stigende omfang er blevet i stand til at få udenlandske ordrer, og det er ret så afgørende, både når vi taler om beskæftigelse og betalingsbalance, men for at virksomhederne kan tage del i de nogle gange meget vanskelige konkurrenceforhold, er det nødvendigt, at man har den fleksibilitet på det danske arbejdsmarked, som vi hidtil har haft og som helt klart har været en stor fordel. Med denne udvidelse er der ikke tvivl om, at en række virksomheder vil undlade at satse på disse, kan man sige, midlertidige foranstaltninger, som kan medføre, at man kan klare nogle ordrer, der har en begrænset udstrækning. Med andre ord: I stedet for, at vi her forsøger at hjælpe de arbejdssøgende, er vi bange for, at det ender med, at der slet ikke bliver mulighed for at få noget job.

Jeg bemærkede, at hr. Bakholt koncentrerede sig meget om, hvordan arbejdsmarkedsmyndighederne kunne klare sagerne i forbindelse med disse problemer, som vi alle er enige om er meget kedelige. Jeg vil sige til hr. Bakholt, at det, vi forsøger at koncentrere os om, er virksomhedernes og medarbejdernes problemer og ikke så meget, hvordan arbejdsmarkedsmyndighederne skal håndtere dem.

Endelig vil jeg gerne til slut nævne en helt anden side, som jeg synes nok er værd at tage med i debatten, når det er SF og Socialdemo-

kratiet, der er med til at bringe denne sag på dagsordenen, og det er, at man her gør et indgreb i de gældende overenskomsters bestemmelser om opsigelsesvarsler. Jeg vil ikke lægge skjul på, at i Venstre er vi generelt meget tilbageholdende på dette punkt, og jeg erindrer også fra tidligere debatter i Tinget, at de to nævnte partier har haft samme holdning. Jeg synes faktisk, at man her, meget kort tid før vi skal i gang med overenskomstforhandlingerne, skylder os en forklaring på, hvorfor man ønsker at gribe ind i dette ikke uvæsentlige forhold, specielt i den meget vanskelige tid, som vi befinder os i just nu.

(Kort bemærkning).

Bakholt (S):

Til de to indlæg, der har været fra regeringspartierne side, vil jeg godt sige, at vi selvfølgelig kender dagsordenen, men at det, der er problemet, er, at arbejdsministeren ikke har taget hensyn til den debat, der gik forud for vedtagelsen af dagsordenen, og har stirret sig blind på et ganske bestemt ord i dagsordenen. Hvis arbejdsministeren havde været i tvivl, kunne han godt have taget kontakt med de partier, der fremsatte dagsordensforslaget, for at høre dem, hvad det egentlig var, man mente med et sådant dagsordensforslag.

Det er da rigtigt, at der er flere sider af denne sag, f.eks. virksomhedssiden, men det er ikke meningen, at det skal være et forslag, der tager hensyn til, hvordan man redder en virksomhed. Der er så sandelig også en anden side, og det er de ansatte, og det, det drejer sig om, er at give de ansatte en rimelig mulighed for den omstilling, de bliver udsat for, og give dem uddannelsesmuligheder og tid til at finde noget nyt arbejde.

Jeg har svært ved at forstå snakken om, at det bare vil betyde øget ledighed, når vi ved, at der er lande, der har betydelig skrappe regler på området, end Danmark har, og der er mig bekendt ikke større ledighed i de lande, end der er i Danmark, så derfor forholder snakken sig ikke rigtig til det virkelige liv.

Men det betyder selvfølgelig, at virksomhederne må planlægge noget bedre, og det synes jeg ikke er nogen skade til, tværtimod ville det være gavnligt, hvis det blev tilfældet.

Lilli Gyldenkilde (SF):

[Lilli Gyldenkilde]

Da jeg hørte Venstres ordførers tale, kunne jeg ikke lade være at tænke på, at jeg tror, at Venstre vil blive verdensmester i både at være i opposition og være i regering på samme tid. Venstres tale lød ikke, som om det faktisk var den regering, som Venstre er medlem af, der fremsatte forslaget, men nu får vi se, om Venstre på trods af ordførertalen stemmer for det.

Vi er naturligvis glade for, at vi får opfyldt dagsordenen fra den 28. januar. Det er en indfrielse, som jeg nok må sige ligger lige på kanten af forpligtelsen, og vi håber selvfølgelig også, at vi kan forbedre forslaget. Der er jo ingen, der kan forbyde os at forbedre et lovforslag.

Det handler om tryghed i ansættelsen og ordentlige varslingsregler for lønmodtagerne, og jeg kan forsikre Venstres ordfører om, at det aldrig kan blive anset som værende et punkt, lønmodtagerne vil beklage sig over, og jeg må have lov til at sige, at Danmark faktisk har de dårligste regler på dette område overhovedet af de lande, som vi sammenligner os med. Der er skrevet den ene rapport efter den anden om disse problemstillinger, og fakta er, at Danmark konkurrerer på de dårligste regler overhovedet med andre lande. Og hvis det er at forsvare den fri konkurrence, som Venstres ordfører jo ellers plejer at gøre, ja, så er det lige før, at to og to ikke er fire mere. Det håber jeg nu det vil blive ved med at være, for ellers er vi jo på den. Det kan være svært nok at regne den ud.

Jeg lagde meget mærke til, hvad Venstres ordfører sagde om fleksibiliteten på det danske arbejdsmarked. Vi sidder i øjeblikket i Folketinget og i ministerierne for den sags skyld også og kører rundt i, hvordan dagpengesystemet i dette land er skruet sammen. Og er der noget, vi har fået bevist i den ene rapport efter den anden, bl.a. fra Zeuthenudvalget, er det, at der er en utrolig stor fleksibilitet i den danske arbejdsstyrke. Det beviser jo de tal, der er lagt frem for os. Så naturligvis passer det ikke, at der ikke er fleksibilitet nok. Og det var jo et af ankepunkterne fra Venstres ordfører, at vi ikke skulle lave dette her, fordi det, vi havde brug for, var større fleksibilitet. Vi har masser af fleksibilitet, og jeg skal hilse og sige, at ikke mindst kvinderne på arbejdsmarkedet er garanter for, at vi har denne fleksibilitet. Det er lige ved at være pinligt.

Jeg synes ærlig talt, det er på tide, at vi får lavet nogle ordentlige tryghedsbestemmelser, får sikret nogle ordentlige varslingsregler, og jeg er temmelig sikker på, at ikke alene den finansielle sektor, men masser af andre sektorer vil være glade for, at vi får disse ordninger i en ellers meget usikker tid.

For vi skal jo ikke glemme, hvad det handler om. Det handler om de enkelte, som er afhængige af deres indtjening, og som derfor må have tid til at indrette sig på, at de nu får – nogle halveret deres indtjening, andre mere end halveret deres indtjening i husstanden. Det tager det altså lidt tid at indrette sig på som almindeligt menneske.

Når man nu siger, at det skal vare otte uger, mener man, at hele Danmarks erhvervsliv går rabundus på baggrund af det. Det er selvfølgelig noget vrøvl. Det, der er kommet ud af det indtil nu i dette lovforslag, er den mindste fællesnævner, vil jeg have lov at sige. Jeg vil arbejde for, at vi får det gjort endnu bedre, og der er i hvert fald ting i det, som ministeren må gå hjem og se på en gang til. Men disse spørgsmål egner sig bedst til udvalgsarbejdet, så det vil jeg vente med.

Men naturligvis støtter vi det, der lå i dagsordenen. Vi var en del af grundlaget for den dagsorden. Vi ønsker at forbedre dette lovforslag, hvis vi overhovedet kan. Så meget kan jeg love arbejdsministeren.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Ofte er jeg uenig med fru Lilli Gyldenkilde i nogle rent politiske spørgsmål, men det er sjældent, jeg synes, man kan gribe fru Lilli Gyldenkilde i at sige rent sludder.

Det synes jeg faktisk var tilfældet i dag, når fru Lilli Gyldenkilde indledte med at sige, at Venstre er både i opposition og regering på samme tid. Som fru Pia Christmas-Møller på ganske præcis vis understregede i sin tale, er det blevet pålagt arbejdsministeren at fremsætte et forslag, og det kan et flertal i Folketinget gøre, men hverken SF eller et flertal i Folketinget kan pålægge Venstres folketingsgruppe dens holdning til et så vigtigt spørgsmål, som dette her er på arbejdsmarkedet lige akkurat nu.

Derfor må jeg fastholde det, jeg sagde. Jeg synes, fru Lilli Gyldenkilde gav indtryk af, at

[Helge Sander]

dette forslag ligefrem kan skaffe flere job. Sådan blev det fremstillet. Tværtimod – det vil skaffe færre job.

Dermed kan jeg passende gå over til hr. Bakholt, der talte om en bedre planlægning i virksomhederne. Ja, resultatet bliver selvfølgelig en bedre planlægning i virksomhederne, men det er en planlægning, hvor man helgarderer sig, således at man ikke risikerer at komme til at stå med medarbejdere, man skal betale til i 77 dage. Jeg kan forsikre, at der bliver planlægning. Det bliver en mere vent og -seholdning og en defensiv beslutningsproces, som virkeligheden desværre har bekræftet i disse usikre tider. Så derfor mener jeg, det er et direkte uheldigt lovforslag lige akkurat nu.

Fru Lilli Gyldenkilde taler om fleksibilitet. Vi har ganske rigtigt en rimelig fleksibilitet i dag set i forhold til udlandet. Men det var ikke det, jeg sagde. Jeg beklager, hvis det er således, at vi fjerner den fleksibilitet. For så er der nemlig ikke nogen, der tør planlægge positivt, men desværre formentlig vil planlægge endnu mere defensivt, end vi oplever i dag. Så jeg mener faktisk hvert eneste ord, jeg sagde.

(Kort bemærkning).

Bakholt (S):

Det grundlæggende for hr. Helge Sanders argumentation er, at der kun skal tages hensyn til én ting, og det er de økonomiske interesser. Mennesket skal der overhovedet ikke tages hensyn til. Det er det, jeg får ud af hr. Helge Sanders indlæg.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Nu holder jeg meget af Socialdemokratiets ordfører, hr. Bakholt, og sædvanligvis plejer jeg også at forstå, hvad hr. Bakholt siger, men jeg må erkende, at jeg ikke helt kunne følge den argumentation, vi netop har hørt her.

Jeg har et fortræffeligt samarbejde med Venstres arbejdsmarkedsordfører, og jeg kan ikke se, at der er anledning til at slå kiler ind imellem de to regeringspartier i denne sag. Vi er meget enige om at være bekymrede på grund af dette lovforslag, og vi mener faktisk, det vil være en god idé, om man afventede de bestræbelser, som finder sted på europæisk plan, gående ud på at få nogle fælles ordninger på dette område.

Vi er meget bekymrede for, om dette her i virkeligheden ender med at give færre arbejdspladser, og det er i høj grad et spørgsmål om mennesker og om kød og blod, kan jeg sige til hr. Bakholt.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Jeg synes, at det sidste, den konservative ordfører sagde, var så vigtigt, at det skal gentages, og derfor fastholdt jeg min anmodning om at få ordet for en kort bemærkning.

Det er helt urimeligt, når hr. Bakholt tager patent på det menneskelige aspekt i den ulykkelige situation, vi står i på arbejdsmarkedet, og i hvert fald helt fuldstændig urimeligt set i lyset af dette lovforslag, for jeg kan garantere både fru Lilli Gyldenkilde og hr. Bakholt for, at de, hvis man ser på det menneskelige aspekt, har gjort deres kære vælgere og lønmodtagere en meget dårlig tjeneste bare ved at fremsætte dette forslag. Det har allerede i dette minut skabt øget usikkerhed rundt omkring i landet i de virksomheder, som måske overvejede at ansætte nogle. Hvem tør det? Hvis det var hr. Bakholt og fru Lilli Gyldenkildes egne midler, der skulle på højkant, ville de heller ikke ansætte en eneste, hvis det var på disse vilkår.

Tom Behnke (FP):

Lovforslaget er en betydelig opstramning i forhold til den nugældende lovgivning, der jo allerede sikrer lønmodtagerne varsling om afskedigelse ved virksomhedslukninger. Umidteltbart skulle lønmodtagerne være glade for et lovforslag som det foreliggende, men spørgsmålet er, om resultatet ikke bliver, at virksomhederne ansætter færre medarbejdere, når der skal laves så restriktive bestemmelser. Det vil nemlig medføre, at virksomhedslederne eller -ejerne vil tøve med at ansætte flere eller ud-sætte ordrerne eller helt afvise at tage nye ordrer ind eller lade det eksisterende personale løbe lidt hurtigere, for hvem tør tage en større ordre ind og udvide staben, hvis man ved, at det er for en kortere periode, og at man derefter hænger på udgifterne i yderligere flere uger ud over, hvad projektet gav anledning til? Det vil alt andet lige betyde, at enten undlader man at ansætte mere personale, eller også er man nødt til at lægge en overpris på, når man skal give tilbud på varerne. Og så må vi se i øjnene,

[Tom Behnke]

at ordrerne med den internationalisering, der sker i EF osv., vil gå videre til andre virksomheder, vil gå videre til udlandet. Så medmindre man finder det hensigtsmæssigt, at vi får flere arbejdsløse, skal man altså se at få stemt dette forslag ned hurtigst muligt.

I øvrigt ved jeg, at enhver ansvarlig virksomhedsleder har det meget dårligt, når der skal foretages masseafskedigelse. Som oftest sker dette, når en virksomhed er ude i økonomiske vanskeligheder og hele tiden håber og tror, at en krise kan overvindes. Det er jo ikke for sjov, at man går ud og fyrer sine ansatte. En virksomhedsleder kan i en sådan presset situation først varsle sine medarbejdere, den dag konkursen eller betalingsstandsningen er en kendsgerning.

Den økonomiske side af lovforslaget fremgår der ikke noget om, men der kan være tale om to muligheder, og det er enten, 1) at virksomheden lukker, fordi den ønsker at ophøre, og så er det formentlig virksomheden, der skal betale omkostningerne, eller 2) at virksomheden går konkurs eller går i betalingsstandsning, og så er det formentlig Lønmodtagernes Garantifond, der skal udrede beløbene til medarbejderne.

Disse spørgsmål synes vi at der skal ske en afklaring af under udvalgsarbejdet, så det klart kan fortælles arbejdsmarkedets parter, hvilke økonomiske konsekvenser loven eventuelt vil få.

Fremskridtspartiet kan ikke stemme for lovforslaget, fordi det som før nævnt vil skade mulighederne for at oprette nye arbejdspladser. Det vil være til skade for den fleksibilitet, der er bydende nødvendig, hvis flertallet af Folketingets partier herinde vil leve op til det, de siger dag ud og dag ind – også om natten for den sags skyld – at vi er nødt til at gøre noget ved den store mængde arbejdsløse personer, vi har.

Duetoft (CD):

Noget kunne tyde på, at der nok er et flertal for dette forslag på en eller anden led, i og med at de tre forslagsstillere til dagsordenen i sin tid vel formodentlig står sammen stadig væk – og måske endda mere end dengang. Så må vi i udvalget overveje, hvordan man i givet fald kan lave reglerne sådan, at de skader mindst muligt.

Men jeg vil gerne som udgangspunkt sige, at jeg egentlig ikke forstår, at man her i debatten har koncentreret sig så meget om, hvor mange arbejdspladser det vil koste ved ansættelser. Vi tror ikke, det kommer til at koste væsentlig mange arbejdspladser ved ansættelserne. De fleste ansættelser sker jo i en optimistisk stemning, hvor man tror, det går godt, hvor der er brug for det, osv.

Nej, dér, hvor vi tror at forslaget kan være farligt, er, når det begynder at gå ned ad bakke, for dette forslag betyder jo rent faktisk, at virksomhederne skal gå ud meget tidligt over for mennesker, der skal investere, over for forretningsforbindelser, over for konkurrenter og markere, at de har problemer. Og hvor mange mennesker vil gå ind i et bindende samarbejde med en virksomhed, der nærmest offentligt har meddelt, at det kan være, den går ned og hjem? Vi tror altså, at det ikke har den store effekt i ansættelsessituationen, men at det koster ganske mange arbejdspladser i den anden ende, simpelt hen fordi det skubber nogle virksomheder, der er i økonomiske problemer, ud over kanten og dermed bringer faste, gode arbejdspladser i fare, i stedet for at man kan forsøge at rekonstruere og hjælpe de virksomheder.

Derfor tror vi i virkeligheden, at dette forslag modarbejder alle de flotte intentioner, der var under den forespørgselsdebat, som jeg også husker, og hvor vi alle sammen holdt de store taler om, hvor godt det var med erhvervslivet, at det skulle hjælpes, og hist op og kom langt ned. Vi tror faktisk, at dette forslag modvirker det netop ved at sørge for, at det, hvis man først er ude i problemer, i hvert fald bliver slået fast med syvtommersøm offentligt.

I øvrigt må jeg anfægte – bare i venskabelighed – de udtalelser, som både fru Lilli Gyldenkilde og hr. Bakholt kom med om, at de danske varslingsregler er så ringe i forhold til andre europæiske lande. Det er selvfølgelig faktisk korrekt. Men det er kun faktisk korrekt, når man ser det isoleret. Dette her skal imidlertid ses i sammenhæng. Og ser vi systemet – varslingsregler koblet sammen med vores dagpengeregler – har vi rent faktisk et bedre system, end man har de fleste steder. Vi er nødt til at se den sammenhæng, for jeg kan godt høre virksomhedsledere, der, efter at dette forslag er blevet vedtaget, kommer og siger: Nå, nu er

[Duetoft]

vi altså blevet pålagt strammere varslingsregler. Det er der et økonomisk problem i, det er der et planlægningsproblem i, osv. Jamen er det så helt rimeligt, at dagpengene er, som dagpengene er i dag?

I virkeligheden mener jeg, at et af de gode argumenter, vi, der gerne vil beholde dagpengesystemet på et niveau, der ligner det i dag, har over for erhvervslivet, netop er: Ja, ja, kære venner, det kan godt være, det er et godt system, vi har, men I har til gengæld i forhold til andre lande en større fleksibilitetsmulighed end andre. Det er klart, at de to ting hænger sammen. Enten kan man have fleksibilitet, og så er man nødt til at lave et godt system bagefter, der samler de mennesker op, som er blevet ofre for fleksibiliteten, eller også er man nødt til at gøre systemet stift, og så kan man strengt taget lige så godt gøre dagpengesystemet ringere.

Jeg synes, det er unfair ikke at se de to ting i sammenhæng. Jeg tror ikke på, at man kan få begge dele, og derfor vil vi egentlig hellere have, at varslingerne sikrer den fleksibilitet for det argument, jeg kom med før, men at vi til gengæld holder fast i, at vi er imod enhver forringelse af dagpengesystemet, der gør, at folk vil blive ramt i den side. Det er den sammenhæng, jeg gerne vil understrege i debatten. Man kan ikke bare sige, at disse regler isoleret er ringere, for det hænger altså også sammen med en anden problemstilling.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det, der kalder mig herop, er selvfølgelig hr. Duetofts bemærkninger om sammenkædningen mellem tryghed og varslingsregler og vores dagpengesystem. Og jeg hører hr. Duetoft sige, at vi vil hellere bevare det dagpengesystem, vi har, og så beholde det trykkesystem – eller mangel på samme – vi har, for de supplerer hinanden meget godt.

Så siger hr. Duetoft, at vi i stedet for at lave om på dette her skal bibeholde det, vi har, så vi ikke skal sætte folk ned i understøttelse. Det var ordene.

Jamen det kan da slet ikke være rimeligt at tale om det på den måde. Det kan da ikke være lønmodtagerne, der skal blive ved. Uden at jeg overhovedet skal referere fra forhandlinger, ved hr. Duetoft udmærket, at er der noget, vi

sidder og forhandler i øjeblikket, er det, om vi på en eller anden måde kan få indskrænket tidsfaktoren for, hvor længe folk kan gå i dagpengesystemet. Det vil altså sige, at dér kan man godt være med til at lave nogle ændringer.

Jeg ved godt, at det ikke er hr. Duetoft, der har ønsket det, men jeg frygter, at hr. Duetoft ender med at støtte det, og så synes jeg ærligt talt, at vi er lidt på den. Det kan jo ikke nytte meget at stå på talerstolen nu og prøve at fastholde, at vi ikke skal gennemføre dette her, fordi det giver for stift et system, hvis vi med den anden hånd i en anden forhandling et andet sted sidder og laver noget, som faktisk ødelægger i den anden ende, og begge dele så ender med at være til ugunst for lønmodtagerne. Det deltager SF naturligvis ikke i, og det ved hr. Duetoft godt.

Jeg synes, vi skal lave dette system, for det passer ikke, at dansk erhvervslivs virksomheder er så meget anderledes end andre landes. Hvis det virkelig stod til troende, hvad bl.a. Venstres ordfører har stået heroppe og sagt, skulle danske virksomheder simpelt hen være dummere og være ude af stand til at få tingene til at fungere. Det er de jo ikke, og de skal også nok få dette her til at fungere.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Jeg giver fru Lilli Gyldenkilde fuldstændig ret i, at vi ikke skal føre de forhandlinger, der foregår i Finansministeriet, nu fra Folketingets talerstol. Men jeg må have lov at gøre opmærksom på, at når fru Lilli Gyldenkilde siger, at vi taler om i givet fald at forkorte de tidsperioder, så glemmer fru Lilli Gyldenkilde at sige, at det vigtigste i den diskussion er at gøre perioderne mere effektive, og det ved fru Lilli Gyldenkilde også godt. Det, hele forhandlingen handler om, er, om man skal lade de arbejdsledige sidde på deres hænder og sige til dem: Når I skal have jeres penge, må I ikke rokke med ørerne overhovedet, eller man skal sige: Jamen så få dog hurtigere nogle tilbud, sådan at I har en chance for at komme uden for arbejdsløsheden! Jeg synes, at fru Lilli Gyldenkildes fremlægning, selv om jeg altid har meget sympati for fru Lilli Gyldenkilde, var lidt unfair, for den tog kun den ene side – hovedmålet er jo altså det andet.

[Duetoft]

I øvrigt må jeg sige, det er muligt, at fru Lilli Gyldenkilde har misforstået, hvad jeg sagde. Det, jeg forsøgte at sige, må jeg så sige – med alle de ord, jeg normalt bruger, kan det godt være, jeg har udtrykt mig uklart – var, at når vi skal ud at slås med erhvervslivet – hvad vi skal – om ikke at forringe dagpengene – for det er jo erhvervslivets tese: Forring dagpengene, og der kommer flere i arbejde, men den tror CD ikke på – så er et af de argumenter, vi kan bruge over for erhvervslivet, jo netop: I har fleksibiliteten, fordi vi kan tillade os de lidt kortere varslingsregler, fordi støttesystemet bagefter er så godt, som det er. Og så holder de fleste virksomhedsledere også mund i den argumentation. Det er den sammenhæng, jeg kom med udsagnet i, hvor det efter vores opfattelse er vigtigt netop at sige: Hele jeres argument med hensyn til nedsættelse af dagpengene holder ikke, for I har en anden fordel. Det var det, jeg mente, og nu håber jeg, det er blevet klarere for fru Lilli Gyldenkilde.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Der skal ikke være nogen tvivl om, at jeg er helt enig med hr. Duetoft i, at skrappe varslingsregler kan forstærke og fremrykke en virksomheds nedtur. Den beskrivelse, CD's ordfører kom med i sit ordførerindlæg, er jeg helt enig i. Men jeg vil fastholde, at det også vil kunne koste arbejdspladser i den situation, hvor en virksomheds ordrebøger egentlig godt kunne berettige til en udvidelse af medarbejderstaben. I den situation må mange virksomhedsledere stå og vurdere meget nøje – skal, skal ikke – og her kan det lovforslag, vi behandler i dag, være med til at gøre, at virksomhederne lander på skal ikke.

Glønborg (KRF):

En nøje gennemlæsning af lovforslaget og af den dagsorden, som har fremkaldt det, viser for mig en tindrende klar overensstemmelse. Derfor må Kristeligt Folkepartis konklusion i dag over for lovforslaget blive nøjagtig den samme, som vi havde over for dagsordensforslaget:

Vi forkaster det, og det gør vi ganske enkelt, fordi vi mener, at det vil skade begge parter i virksomhederne, både arbejdsgivere og arbejdstagere. Jeg sagde for et halvt år siden, at

vi var bange for, at det ville gøre det. Det halve år, der er gået siden, har bestyret denne frygt, og derfor tør jeg sige i dag, at jeg er overbevist om, at en gennemførelse af dette forslag vil være skadelig for såvel arbejdsgivere som arbejdstagere på virksomhederne. Derfor vender vi os naturligvis kraftigt imod det.

Man kan godt undre sig over, hvordan dette forslags situation egentlig er i dag. Hr. Bakholt står op og giver udtryk for, at han ikke bryder sig særlig meget om det, selv om det er i overensstemmelse med det, som hans parti havde bedt om at få gennemført.

Det Radikale Venstre, som er medansvarlig for dagsordensforslaget i sin tid, er ikke til stede. Vi kan ikke vide, hvilken holdning Det Radikale Venstre har til sagen i dag. Om det er bevidst, man er blevet væk for at ville løbe fra faderskabet eller moderskabet, eller hvilken andel man nu har i det, eller om det er et hændeligt uheld, som vi alle sammen kan komme ud for, at ordføreren ikke er til stede, er ikke til at vide. Men vi må i det mindste konstatere, at der blandt de tilstedeværende partier ikke er flertal for det.

De eneste, der åbenbart helhjertet holder fast i det, er SF og fru Lilli Gyldenkilde. Men jeg håber, det vil være sådan, at forslaget forkastes ved den endelige behandling. Jeg tror, det vil gavne virksomhedernes parter, både arbejdsgivere og lønmodtagere.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Normalt plejer man som minister at indlede svartalen med at takke ordførerne for den venlige tilslutning til forslaget. Det kan jeg af gode grunde ikke i dag, og det er jeg godt tilfreds med. Det er lige før, jeg føler mig fristet til som minister at sige tak for alle de kritiske bemærkninger til dette lovforslag, og så vidt jeg har forstået af stemningen her i salen, er der overhovedet ikke ét parti, som vil stemme for forslaget, og så kunne vi vel i og for sig lige så godt få det afklaret med det samme.

Det er jo ikke småting, der er sagt om forslaget. Det er næsten sådan, at regeringspartiernes ordførere har været de venligste. Hr. Bakholt havde kritiske bemærkninger, betegnede det som ikke noget kønt barn, men senere i sit indlæg brugte hr. Bakholt en ret stærk formulering, idet han sagde: Det her kan vi ikke være bekendt.

[Arbejdsministeren]

Så er der andre uden for huset, som har kommenteret forslaget. Det drejer sig bl.a. om Magnus Demnitz fra SiD, der i SiD's fagblad nr. 37 kommenterede forslaget sådan: »Det er helt til grin og gør mere skade end gavn.« I det samme nummer af fagbladet har fru Jytte Andersen kommenteret forslaget. Fru Jytte Andersen er meget kritisk. Hun mener, at arbejdsministeren ved at fortolke den vedtagne dagsorden uhyre snævert alene hjælper arbejdsgiverne. Fru Jytte Andersen fortsætter: »Ved at sige, at reglerne alene skal gælde ved virksomhedsophør, siger ministeren i virkeligheden, at det er det offentlige eller Lønmodtagernes Garantifond, der skal betale, og med sit lovforslag giver han arbejdsgiverne fribillet til de 8 ugers godtgørelse. Det er i hvert fald ikke det, der var hensigten med den dagsorden, vi fik vedtaget i Folketinget.«

Der er også et medlem af regeringspartierne, som har udtalt sig meget kritisk om forslaget. Det er hr. Svend Heiselberg fra Venstre, der under dagsordensdebatten i januar måned brugte formuleringen, at det, man stillede forslag om – det fremgår af Folketingstidende 1991-92, sp. 5645 – var fuldstændig hul i hovedet, og det falder jo fuldstændig i tråd med de bemærkninger, der er kommet fra fru Jytte Andersen, fra hr. Bakholt og fra SiD.

Så kan hr. Bakholt naturligvis sige, at det er, fordi ministeren har fortolket dagsordensforslaget for snævert, og at det derfor er blevet et dårligt forslag. I så fald må jeg gøre hr. Bakholt opmærksom på, at jeg aldeles ikke har fortolket dagsordensforslaget. Jeg har ikke taget noget med, som ikke var med i dagsordensforslaget. Jeg har ikke fjernet noget som helst fra dagsordensforslaget. Formuleringerne er næsten – sådan som det nu juridisk skal skrues sammen – fra komma til komma, fra punktum til punktum ganske som dagsordensforslagets.

Man har opponeret imod, at jeg har begrænset forslaget til kun at omfatte større virksomhedslukninger. Jamen den formulering forekommer fuldstændig præcist og enslydende i dagsordensforslaget. Og hvis jeg husker rigtigt – og det tror jeg jeg gør – var fremgangsmåden den, at det ikke var nogen tilfældig formulering, man kom frem til i dagsordensforslaget. Hvis jeg ikke husker meget forkert, var der tidligere udkast til dagsordenen, hvor formuleringen var bredere, og hvor det ikke kun omfattede

de virksomhedslukninger, men også omfattede andre større afskedigelser. Hvis jeg ikke husker forkert, så dagsordensforslaget sådan ud, da jeg stiftede bekendtskab med det i første ombæring, men da det blev fremsat her af hr. Nyrup Rasmussen fra Folketingets talerstol, var formuleringen altså den, som man kan se i Folketingstidende.

Det har jeg naturligvis måttet forholde mig til. Det kan ikke hjælpe noget, når jeg som minister har kendskab til forhistorien, at jeg så går hen og formulerer det anderledes. Det ville være helt urimeligt af en minister at optræde sådan over for et flertal i Folketinget.

Jeg kan godt forstå, at der er betænkeligheder ved forslaget, sådan som det er formuleret nu. Der er en betydelig risiko for, at virksomheder, der er i en truet situation, vil føle sig fristet til – alt afhængigt af virksomhedens opbygning og organisation – i stedet for at forsøge at rekonstruere, i stedet for at forsøge at få opbygget en tilsvarende eller måske en mindre produktion et andet sted, at lade virksomheden køre ud over kanten, at lade virksomheden gå konkurs og dermed sende regningen til Lønmodtagernes Garantifond og til kreditorerne i øvrigt over for virksomheden, hvilket så igen kan starte en meget uheldig kædereaktion i det pågældende lokalsamfund.

Jeg respekterer intentionerne bag det dagsordensforslag, der blev vedtaget i sin tid. Det gav jeg også udtryk for dengang. Hvad er intentionerne så? At lønmodtagerne, lokalsamfundet, kommunerne, arbejdsmarkedsmyndighederne skal have tid til at forberede sig på den nye situation for i videst muligt omfang at kunne hjælpe med omskolingsinitiativer og andre initiativer, så man får mildnet den meget ubehagelige situation så meget som overhovedet muligt for de pågældende lønmodtagere.

Det er klart, at det kræver tid. En sådan tid er også til stede i de nuværende varslingsregler. Tidsrummet bliver med forslaget udvidet meget betragteligt – det er vel mere end en fordobling. Og dér skal jeg ikke lægge skjul på, at jeg synes, man er gået for vidt. Der er nu tale om en tidsfrist, der er så lang, at jeg er bange for, vi kun får problemer med det.

Man har også været inde på forholdene i andre EF-lande. Det er sådan, at der foreligger et materiale, der klart belyser dette spørgsmål. Det er svært umiddelbart at sammenligne fra

[Arbejdsministeren]

det ene land til det næste, men synspunktet om, at man i de andre EF-lande har langt mere vidtgående varslingsbestemmelser end i Danmark, holder ikke. Der vil være lande, der har strammere regler, end vi har i Danmark; der vil være andre, der ikke har det. Det synes jeg man under udvalgsbehandlingen skal dykke meget ned i.

Jeg respekterer altså intentionerne, hr. Bakholt. Jeg vil meget gerne være med til at vurdere, om man kan forbedre de nuværende varslingsregler. Det er der god anledning til at gøre netop nu, for vi jo har fået vedtaget et EF-direktiv, der omhandler disse spørgsmål. Jeg tror oven i købet, hr. Bakholt stillede spørgsmålet, om det forslag, som jeg er blevet pålagt at stille, er i overensstemmelse med EF-direktivet. Nu er EF-direktivet et minimumsdirektiv – det vil sige, at de enkelte medlemslande har mulighed for at lave skrappe bestemmelser – og derfor er der altså heller ikke tale om nogen uoverensstemmelse mellem det, der her er foreslået i mit forslag, og så de bestemmelser, der er i EF-direktivet.

Men der kan være andre ting i vores nuværende regelsæt, som skal justeres i henhold til EF-direktivet. Jeg kan oplyse, at jeg har til hensigt at bede parterne på arbejdsmarkedet om at gå ind i en arbejdsgruppe for at vurdere, hvordan det her skal se ud i fremtiden dels på baggrund af den almindelige udvikling i samfundet dels på baggrund af det direktiv, som vi skal have implementeret inden 1994. Jeg tror, det er sommeren 1994.

Det, jeg helst så, var, at man i Arbejdsmarkedsudvalget kom frem til en konklusion, der gik ud på, at man netop bad parterne om i denne sammenhæng at vurdere spørgsmålet og så komme tilbage. Så kunne vi på et mere solidt grundlag udarbejde ændringer, hvis der måtte være behov herfor.

Jeg skal endnu en gang understrege, at intentionerne forstår jeg. Vi er i en fase i det danske samfund, hvor vi ser mange afskedigelser både i virksomheder, der lukker, og i virksomheder, der fortsætter, men hvor man er nødt til at reducere medarbejderstaben for at redde virksomheden. Det er jo den normale situation. Men man skal passe på – selv om man har en god hensigt – at man så ikke kommer til at forivre sig i den gode sags tjeneste. Det mener jeg man gjorde, da man vedtog dagsor-

densforslaget i januar måned. Det mener jeg ikke man skal gentage, når nu den egentlige behandling vil finde sted.

Jeg synes, vi skal tage en ganske rolig og afslappet diskussion om, hvordan vi kan få vurderet vores varslingsregler og eventuelt få dem forbedret, hvis der er grundlag for det. Men med hensyn til forslaget, som det ligger her, er jeg glad for de kritiske bemærkninger, der er kommet.

Bakholt (S):

De sidste udtalelser fra arbejdsministeren vil jeg gerne betragte som et positivt signal om, at arbejdsministeren vil være med til, at vi får nogle regler på det her område.

Så vil jeg sige til arbejdsministeren, at jeg stillede et andet spørgsmål om, hvordan det her forslag skal fortolkes. Men det kan vi vende tilbage til i udvalget.

Så bliver jeg nødt til at sige om en motiveret dagsorden, at vi har den tradition her i Folketinget, at en dagsorden skal være rimelig kortfattet. Jeg vil godt medgive, at det ikke er altid, de er det. Men det har vi i hvert fald et princip om, og derfor kan der ikke stå alting i en dagsorden, og det må arbejdsministeren altså give mig ret i. Men jeg har altså stadig væk den opfattelse, at arbejdsministeren har tolket den dagsorden og den debat, der var ved den forespørgsel, med de snævrere mulige briller.

Men jeg erindrer altså også de sidste udtalelser af arbejdsministeren. Det kan være, at vi kan nå frem til et betydeligt bedre resultat under de forhandlinger, vi skal have i udvalget. Det håber jeg i hvert fald vi kan. Jeg betragter arbejdsministerens sidste udtalelser som positive indtil videre.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Fra medlem af Folketinget *Erhard Jakobsen* (CD), der har orlov, har jeg modtaget meddelelse om, at han fra og med den 3. november 1992 atter kan give møde i Tinget.

Stedfortræderens, *Addi Andersens*, hverv som midlertidigt medlem af Folketinget ophører fra nævnte dato at regne.

Undervisnings- og forskningsministeren (*Bertel Haarder*) har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om folkeskolen, af lov om gymnasiet m.v. og af lov om kursus til højere forberedelseseksamen og om studieforberedende enkeltfagsundervisning for voksne m.v. (Frit skolevalg).

(Lovforslag nr. L 76).

Socialministeren (*Else Winther Andersen*) har meddelt mig, at hun ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand og lov om påligning af indkomst- og formueskat til staten (ligningsloven). (Adgang for kommunerne til at yde tilskud til børnepasning samt indførelse af friere valg for forældrene af dagtilbud til deres børn).

(Lovforslag nr. L 82).

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Ret til at modtage tilskud til køb af hjemmehjælpstimer).

(Lovforslag nr. L 83).

Finansministeren (*Henning Dyremose*) har meddelt mig, at han ønsker i henhold til forretningsordenens § 19, stk. 4, at give Folketinget en skriftlig

Redegørelse om friere valg af offentlig service. (Redegørelse nr. R 4).

Eksemplarer vil blive omdelt, og redegørelsen vil blive optaget i Folketingstidende.

Redegørelsen vil komme til forhandling onsdag den 18. november 1992.

Medlemmer af Folketinget *Pia Kjærsgaard* (FP), *Kim Behnke* (FP) og *Annette Just* (FP) har meddelt mig, at de ønsker til statsministeren og udenrigsministeren at stille følgende:

Forespørgsel.

»Hvordan vil regeringen sikre, at en eventuel aftale om Danmarks forhold til Maastricht-traktaten med de øvrige EF-lande respekterer udfaldet af folkeafstemningen den 2. juni 1992, og at aftalen bliver udtryk for reelle indholdsmæssige ændringer i det grundlag, der blev forkastet den 2. juni 1992?«

(Forespørgsel nr. F 8).

Fra statsministeren har jeg modtaget følgende skrivelse:

»Statsministeriet, København den 28. oktober 1992.

Ved kongelig resolution af 23. oktober 1992 er det bestemt, at sager vedrørende Dansk Data Arkiv overføres fra Undervisnings- og Forskningsministeriet til Kulturministeriet fra 1. januar 1993 at regne.

Folketinget bedes underrettet herom.

(Sign.) Poul Schlüter

/A. Lund-Sørensen«

Udvalget vedrørende Efterretningstjenestene har afgivet beretning om udvalgets virksomhed i perioden 1991-92.

(Beretning nr. 1).

Eksemplarer vil blive omdelt.

Skriftlig fremsættelse af forslag:

Undervisnings- og forskningsministeren (*Bertel Haarder*):

Jeg tillader mig for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om folkeskolen, af lov om gymnasiet m.v. og af lov om kursus til højere forberedelseseksamen og om studieforberedende enkeltfagsundervisning for voksne m.v. (Frit skolevalg).

(Lovforslag nr. L 76).

Lovforslaget er et led i regeringens samlede lovpakke om sikring af borgernes friere valg af offentlige serviceydelser.